

Chương 204: Kết Hôn Với Charlotte? Thật Sự Có Thể?

(Số từ: 4120)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:41 PM 25/04/2023

***Skip**

Tôi có rất nhiều việc phải làm, và cuối cùng, ngay cả việc luyện tập của tôi cũng phải được bổ sung. Thói quen tập luyện của tôi cuối cùng đã khác với học kỳ đầu tiên của tôi.

Một phần là do [sức mạnh siêu nhiên] của tôi đã được nâng cao.

***Kang!**

"Tớ chắc chắn cảm thấy nó."

"Thật sao?"

"Tớ nghĩ sẽ tốt hơn nếu cậu làm nhiều hơn thế."

"Đó là một cứu trợ."

***Skip**

Ellen chịu đòn của tôi và gật đầu. [Tự đề xuất] là [sức mạnh siêu nhiên] khá mơ hồ. Vì vậy, cho đến thời điểm này, tôi đã sử dụng nó bằng cách nhớ lại thiết lập trước loại cường hóa trong thực tế.

Đó là lúc tôi nghĩ ra một cách hiệu quả hơn để sử dụng nó, và nó có vẻ khá hiệu quả.

Nói về nó một cách chi tiết thì hơi khó chịu và cũng hơi khó chịu khi sử dụng nó, nhưng miễn là nó hoạt động thì điều đó không thực sự quan trọng.

Thay vì cường hóa chung, nó gần giống với chuyên môn hóa hơn—đó là một cách để đa dạng hóa việc sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của tôi.

Một là chuyên môn hóa của tôi.

Và sau đó là một điều khác...

"...Tôi không biết."

"...Tôi thậm chí còn không biết làm thế nào để dạy cậu điều đó."

Ellen đang nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi đứng đó với đôi mắt nhắm nghiền không làm gì cả.

Tôi đã thực hiện bước đầu tiên của mình đối với [Điều khiển ma thuật].

Tôi đang cố gắng học [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ellen đã nhận ra cách sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] cho riêng mình. Kể từ đó, cô ấy đã tập trung vào việc thích nghi và thành thạo việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình thông qua các bài học một kèm một. Ellen là trường hợp khá đặc biệt nên chỉ cô ấy mới có thể tham gia những lớp học đó trong năm nhất. Tôi sẽ không được chấp nhận ngay cả khi tôi nộp đơn.

Mặc dù tôi đã có [sức mạnh siêu nhiên] của mình, nhưng tôi vẫn cần có [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Trong khi cố gắng xử lý Ma thuật như vậy, tôi cũng sẽ tăng tốc độ tăng chỉ số [Sức mạnh Ma thuật] của mình.

Đó là lý do tại sao tôi luyện tập trong phòng tập một thời gian dài và sau đó nhận được các bài học trực tiếp về [Tăng cường sức mạnh ma thuật] từ Ellen.

Tuy nhiên, Ellen thực sự là một thiên tài vượt xa bất kỳ thiên tài nào khác, vì vậy cô ấy chỉ nhìn tôi như muốn nói rằng cô ấy biết cách làm điều đó, tự hỏi tại sao tôi lại không.

“Tôi chỉ có thể làm điều đó, nhưng tại sao cậu không thể?”

“Chết tiệt, cậu và tôi giống nhau à? Cậu là người kỳ lạ vì chỉ có thể làm được điều đó!”

“...Nhưng vẫn.”

“ 'Nhưng vẫn...' cái gì?”

‘Cậu và tôi có giống nhau không?!’

Vì tôi có hai tài năng liên quan đến ma thuật, tôi tự hỏi liệu tôi có thể có cảm giác về [Tăng cường sức mạnh ma thuật] hay không.

Nhưng tôi không cảm thấy gì cả.

4000 điểm... Có thực sự đáng để tiêu hết số điểm đó không? Tôi không biết những gì đã thay đổi!

Tốt...

Bertus đã trở thành Kiểm sự nếu nó hoạt động ngay khi một người có hai tài năng đó. Rất cuộc, anh ấy đã có chúng ngay từ đầu.

—[Thông Thạo Ma Thuật]...

Đó là yếu tố quyết định.

“Hừm... Hừm...”

Ellen dường như cũng gặp khó khăn trong việc làm thế nào để giải thích kỹ thuật cho tôi, nói rằng cô ấy chỉ giải phóng [sức mạnh ma thuật] của mình và cuối cùng đã thực hiện nó.

Vâng...

Tôi cũng không thể giải thích cho ai đó cách thở. Tôi chỉ biết làm thế nào để làm điều đó. [Tăng cường sức mạnh ma thuật] giống như hơi thở đối với Ellen.

Ellen bắt đầu cau mày, lẩm bẩm một mình và lắc đầu, có vẻ như cô ấy không thể nghĩ ra một cách thích hợp để giải thích.

Đó là cái gì?

Cô ấy hành động như vậy không phải rất dễ thương sao?

Nó khiến tôi có tâm trạng tốt bằng cách nào đó.

“Chỉ cần thử lại.”

“...Một lần nữa, cậu nói. Tuy nhiên, điều đó có nghĩa là tớ đã làm điều gì đó trước đây.”

Tôi thực sự đã không làm bất cứ điều gì... Tôi thậm chí không biết làm thế nào để bắt đầu. Nếu cô ấy chỉ yêu cầu tôi thử lại, sẽ không có gì xảy ra, giống như trước đây!

“Dù sao thì cứ làm đi.”

“...Được rồi.”

Ellen ngồi trước mặt tôi khi tôi cố gắng tập trung.

Tất nhiên, tôi không biết phải làm gì. Có thứ gọi là [sức mạnh ma thuật] trong cơ thể của một người, nhưng tôi thậm chí còn không biết làm thế nào để cảm nhận nó, vậy làm sao tôi có thể tăng cường sức mạnh cho cơ thể mình bằng thứ đó?

“Nó có thất bại không?”

“Vâng.”

“Hừm...”

Ellen chỉ siết chặt tay tôi với vẻ mặt bối rối.

Cô ấy có thể phát hiện ra điều gì không?

Tuy nhiên, Ellen đột nhiên đặt tay tôi xuống như thể có gì đó làm cô ấy giật mình.

“...Cái gì?”

“...KHÔNG. Tiếp tục đi.”

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Chẳng lẽ nàng đột nhiên thẹn thùng? Cô ấy dường như không quan tâm trước đây, mặc dù?

Sau đó, Ellen không nắm lấy tay tôi nữa. Cô ấy chỉ nhìn chăm chăm vào tôi như thế.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong khi tôi cứ rên rỉ hàng giờ.

Đó là tập luyện địa ngục. Tôi cảm thấy mình giống như một 'Thầy bói xem voi'.

Không, đó thậm chí không thể được gọi là luyện tập vì tôi thậm chí còn không biết bắt đầu quá trình như thế nào.

* * *

Nếu một người đầu tư thời gian vào những thứ như kiếm thuật hay rèn luyện thể chất, người đó sẽ nhận được kết quả gần như tương đương với thời gian dành cho chúng. Ngay cả khi tốc độ tăng trưởng của một người cuối cùng chậm lại, rõ ràng là nỗi đau thể xác mà một người cảm thấy cuối cùng sẽ dẫn đến sự tăng trưởng nhiều hơn.

Tuy nhiên, điều đó không áp dụng cho [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ellen quá tài giỏi và chỉ đưa ra những lời giải thích mơ hồ và phi thực tế, và cuối cùng tôi chỉ muốn đi tiêu vì tất cả những gì tôi làm là dồn sức vào bụng. 'Tôi có nên đợi cho đến khi nó trở thành một phần trong chương trình giảng dạy thông thường của chúng tôi không?'

Nhưng tôi không biết liệu tôi có thể làm được hay không ngay cả khi tôi học những bài học đó.

Tôi nghĩ rằng tôi sẽ có thể làm được điều gì đó bởi vì tôi có tất cả những tài năng cần thiết.

Nếu tôi có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trước cuối năm, tôi sẽ được gọi là thiên tài, mặc dù không đạt đến trình độ của Ellen.

Tôi đã không mong đợi quá nhiều.

Mọi thứ sẽ được giải quyết nếu hai tài năng đó tiến hóa thành [Thông Thạo Ma Thuật].

Vì vậy, ngoại trừ bài kiểm tra giữa kỳ, nhiệm vụ nhóm và bài kiểm tra cuối kỳ, không có sự cố hay sự kiện đặc biệt nào được lên kế hoạch cho Temple.

Tất nhiên, tôi không có thời gian để nhàn rỗi vì tôi phải tập luyện, lo công việc kinh doanh của Băng Rotary và chăm sóc Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Phần lớn câu chuyện chính trong học kỳ hai diễn ra trong lễ hội và nhiệm vụ nhóm, tuy nhiên, tôi không biết điều gì có thể xảy ra trong tương lai.

Trong học kỳ đầu tiên, tôi đã hành động hơi đáng ghét và kinh tởm vì tôi không muốn bị những người khác coi thường, vì vậy không ai dám làm điều đó. Đó là lý do tại sao tôi đã lên kế hoạch tránh xa rắc rối sau đó.

Rốt cuộc, không có lý do gì để tôi đánh nhau với người khác nữa.

Tôi đã cố gắng hành động theo cách mang tính xây dựng hơn. Tôi muốn tập trung vào những thứ như kiếm tiền, trở nên mạnh mẽ hơn và đạt được tầm ảnh hưởng.

Nó không thực sự căng thẳng, nhưng cuối cùng, tôi vẫn còn rất nhiều việc phải lo, vì vậy tôi bị mệt mỏi, nếu không muốn nói là mệt mỏi kinh niên.

—Và thế là, vài ngày sau...

Có một điều khác mà tôi khá quan tâm.

“Ừm. À... Xin chào. Reinhardt.”

"Huh? Ồ..."

Charlotte vẫn không thấy thoải mái khi ở bên tôi.

Tôi cảm thấy điều gì đó từ hành vi của cô ấy hơn là sự khó xử.

Sau khi xem bói cho Dettomolian, mọi chuyện giữa Charlotte và tôi trở nên khó xử mà không rõ lý do. Tuy nhiên, không có lý do gì để chúng tôi tin vào những gì anh ấy nói với chúng tôi cả. Tôi đã nghĩ mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn sau một thời gian, nhưng không phải vậy.

Không, đúng hơn, mọi thứ thậm chí còn trở nên khó xử hơn so với khi chúng tôi vừa nghe lời tiên tri của anh ấy.

Về mặt kỹ thuật, thay vì khó xử, cô ấy có vẻ cực kỳ khó chịu khi ở gần tôi. Cô ấy thậm chí không thể giao tiếp bằng mắt với tôi, và nếu chúng tôi tình cờ gặp nhau ở hành lang, cô ấy sẽ chỉ chào tôi ngắn gọn trước khi nhanh chóng đi qua.

Cái quái gì vậy?

Có phải cô ấy trở nên quá chú ý đến tôi vì cô ấy đã nghĩ về điều đó quá nhiều? Đó dường như không phải là trường hợp đó. Nếu đúng như vậy... không phải cô ấy có vẻ... năng động hơn sao?

Có vẻ như cô ấy không để ý đến tôi theo cách đó, nhưng rõ ràng là cô ấy rất để ý đến tôi vì một lý do hơi khác.

Nhưng tôi không thực sự tiếp xúc nhiều với Charlotte. Vì lý do gì mà cô ấy cảm thấy khó chịu khi ở bên tôi?

T-tôi đã gây rắc rối mà không biết sao?

Tôi đã đạt đến điểm mà tôi thậm chí còn nghi ngờ chính mình.

Tuy nhiên, tôi không thể nghĩ ra lý do cụ thể nào khiến Charlotte lại cảm thấy như vậy ngoại trừ sự cố với Dettomolian.

Cái quái gì vậy?

Có phải cô ấy thực sự đã nhận thức được tôi như một người con trai?

Tôi không nghĩ như vậy, mặc dù?

Trừ khi...?

Ah...

Đó có phải là những gì người ta gọi là ảo tưởng? Tôi đã nghĩ cái quái gì thế nhỉ? Tôi nghiêm túc bắt đầu nghĩ những thứ như “Điều gì sẽ xảy ra nếu Công chúa đột nhiên yêu tôi sau khi nghe lời bói toán đó?”, nhưng Charlotte vẫn hoàn toàn chú ý đến Valier, phải không? Không, tốt, đó cũng là tôi, mặc dù.

*Skip

Nhưng tôi nên gọi nó là gì nếu Charlotte, người dường như đã yêu Valier, đột nhiên quay sang tôi? Một sự thay đổi của trái tim? Nhưng cả hai đều là tôi, nên không thể như vậy được. Chà, có lẽ vẫn có thể gọi là thay lòng đổi dạ.

"Cậu đang nghĩ gì đó?"

"...Huh? Tại sao?"

“Trông cậu có vẻ thất vọng.”

Cuối cùng, Ellen, người sẽ quay lại với tôi sau khi lớp học của chúng tôi kết thúc, lên tiếng.

* * *

Tôi gặp nhiều vấn đề, nhưng tôi cảm thấy thái độ của Charlotte thay đổi đột ngột khá kỳ lạ, điều đó khiến suy nghĩ của tôi trở nên hỗn loạn. Rốt cuộc, Charlotte là một người thân yêu đối với tôi, bất kể nhu cầu và lý do cá nhân của tôi.

Cô ấy là người đầu tiên tôi gặp trên thế giới này, và cô ấy cũng là người khiến tôi nhận ra rằng tôi có khả năng mạo hiểm mạng sống của mình để cứu người khác.

Sau nhiều khúc ngoặt, chúng tôi đã đoàn tụ, và mặc dù cuộc gặp gỡ trực tiếp của chúng tôi không tốt lắm, nhưng chúng tôi đã kết thúc với một mối quan hệ bình thường - thậm chí có thể là thân thiện vừa phải.

Nhưng có điều gì đó đã thay đổi kể từ khi chúng tôi nói chuyện với Dettomolian.

Charlotte sẽ đi ngang qua tôi trong khi chào tôi một cách ngượng ngịu như thể cô ấy cảm thấy xấu hổ kể từ đó, nhưng cô ấy không chỉ có vẻ xấu hổ mà có vẻ như cô ấy cảm thấy khó khăn khi chào tôi và sẽ cúi đầu đi qua tôi.

Trong khi tôi không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, tôi hiểu rằng tình hình đang trở nên kỳ lạ hơn.

Hãy giả sử...

Hãy nói rằng Charlotte thực sự thích tôi (Reinhardt)...

Vậy thì điều đó có ý nghĩa gì đối với tương lai?

Điều gì sẽ xảy ra nếu Charlotte thú nhận và tôi nói rằng tôi không thích cô ấy theo cách đó? Điều gì sẽ xảy ra sau đó?

Chẳng phải họ sẽ nói những điều như, “Làm sao một người có địa vị khiêm tốn như vậy lại dám từ chối sự tán tỉnh của Công chúa Đế quốc?” và gửi đầu của tôi bay?

Nhưng nếu tôi nói điều gì đó như, “Đó là vinh dự của tôi, Công chúa.”?

Chẳng phải họ sẽ nói những điều như, “Không có chỗ cho một người như người trong Hoàng tộc!” và gửi đầu của tôi bay?

Dù tôi đã làm gì, đầu tôi sẽ bay mất.

Tôi khá chắc chắn rằng đó không phải là quan điểm của cô ấy về mọi thứ, tôi chỉ tùy tiện nghĩ những thứ như, “Nếu Công chúa thực sự thích tôi thì sao?”. Tôi không biết Charlotte đang nghĩ gì.

Hay có lẽ cô ấy sợ?

Phải chăng cô ấy sợ lời tiên tri của Dettomolian trở thành sự thật nên cố gắng tạo khoảng cách với tôi?

Tôi nên làm gì nếu đó là trường hợp đó?

Tôi không có ý định cưới cô ấy, vậy tôi có nên bảo cô ấy đối xử với tôi như bình thường không?

Sau đó, họ sẽ không nói những điều như, “Sao người dám thảo luận về điều gì đó như hôn nhân với Công chúa?” và gửi đầu của tôi bay?

Không, cho dù tôi có nghĩ về nó như thế nào, nó sẽ chỉ kết thúc bằng việc đầu tôi bị đánh bay.

Tôi thực sự không biết lý do của cô ấy.
Có vẻ như Charlotte không thoải mái khi ở gần tôi.
Đôi khi tôi có cảm giác như cô ấy đang cố tránh
mặt tôi phần nào.
Nó có thể là một cái gì đó như thế.
Mặc dù chúng tôi chỉ ở bên nhau một ngày nhưng
Charlotte đã thích tôi (Valier). Đó là điều chắc
chắn. Tuy nhiên, cô ấy đã được thông báo rằng
cuối cùng cô ấy sẽ kết hôn với tôi khác
(Reinhardt).
Có phải cô ấy cố tránh mặt tôi vì nghĩ rằng nếu
không thì tình cảm của cô ấy dành cho Valier sẽ
phai nhạt?
Tất nhiên, tôi không tin rằng những lời của
Dettomolian sẽ trở thành sự thật.
Nhưng hãy nói rằng nó thực sự là một dự đoán về
tương lai. Nếu đó là một dạng tiên tri nào đó
chẳng hạn...
Thay vào đó, chẳng phải những hành động mà
một người thực hiện để tránh sự ứng nghiệm của
lời tiên tri sẽ biến thành những hành động thực sự
dẫn đến điều đó sao?
Cũng giống như hành động từ bỏ Oedipus của
vua Laius sau khi nghe lời tiên tri rằng con trai
mình sẽ tự kết liễu đời mình và cưới vợ đã trở

thành sự kiện quyết định dẫn đến sự ứng nghiệm của nó.

Nếu đúng như vậy, hành động mà Charlotte thực hiện để giữ khoảng cách với tôi sẽ chỉ trở thành hành động quyết định khiến lời tiên tri trở thành sự thật.

Tất nhiên, đó chỉ là giả định rằng những lời của Dettomolian sẽ thực sự trở thành sự thật.

Cuối cùng, tất cả những câu chuyện liên quan đến các nhà tiên tri đều có cùng một thông điệp:

'Số phận không thể tránh khỏi, và chuyện gì đến thì phải đến. Những hành động mà một người thực hiện để tránh số phận nói trên sẽ chỉ đưa người ta đến gần hơn với sự hoàn thành của nó.'

Trong khi tôi đang suy nghĩ về vấn đề liên quan đến Charlotte, tôi cảm thấy một cảm giác kỳ lạ đốt sống lưng mình.

Tôi bắt đầu nghĩ rằng mọi thứ tôi làm để ngăn chặn Sự cố Cổng sẽ chẳng có tác dụng gì hoặc có thể gây ra hàng loạt vấn đề hoàn toàn không mong đợi khác.

Cuộc khủng hoảng Cổng đã được định mệnh xảy ra.

Và tôi đã cố gắng ngăn chặn nó.

Các biện pháp tôi đã thực hiện để ngăn chặn nó có thực sự hoạt động đúng không? Và ngay cả khi

chúng hoạt động, liệu sẽ có một loại Khủng hoảng Cổng khác không?

Tôi không thể nói.

Sự cố Cổng sẽ xảy ra sau đó.

Charlotte dường như thực sự cảm thấy không thoải mái khi ở gần tôi, và tôi không chắc tại sao, nhưng tôi nghĩ nó có thể liên quan đến những lời nói của Dettomolian.

Đó là vấn đề.

Nếu Charlotte đã quyết định giữ khoảng cách với tôi, thì tôi phải nói gì với cô ấy đây? Rằng cô ấy không phải làm điều đó? Tôi thậm chí có quyền nói bất cứ điều gì?

Charlotte có thể làm bất cứ điều gì cô ấy muốn, và thật kỳ lạ nếu tôi chỉ nói cho cô ấy biết phải làm gì và không được làm gì.

Cuối cùng, khi tôi đang suy nghĩ trong phòng, thiết bị liên lạc của tôi reo lên.

[...Reinhardt.]

Giọng nói hơi ảm đạm của Charlotte phát ra từ thiết bị.

[Chúng ta... nói chuyện một chút được không?]

Đánh giá qua giọng nói của cô ấy, có vẻ như cô ấy đã đi đến một quyết định.

* * *

Theo yêu cầu của Charlotte, tôi rời ký túc xá của Royal Class. Charlotte đang đợi tôi ở chiếc cầu bắc qua một cái ao nhỏ, nằm sâu trong công viên trước ký túc xá. Không có ai xung quanh bởi vì mọi người thường không mạo hiểm đi sâu vào nó. Mặc dù chỉ có một vài người từng đến đó, nhưng nó vẫn được duy trì tốt và nước ao trong suốt. Chống tay lên lan can cầu, Charlotte nhìn tôi rồi gật đầu.

"Cậu đã đến."

"Vâng."

Cô ấy có một cảm giác hơi khác về cô ấy so với Charlotte, người vừa đi ngang qua tôi cho đến lúc này.

Trước đây, cô ấy dường như rất khó xử và không thoải mái.

Nhìn thấy Charlotte ở đây, cô ấy có một ánh mắt vô cùng buồn bã. Charlotte dựa vào lan can cầu, nhìn về hướng ao, còn tôi dựa vào người còn lại nhìn về hướng ngược lại.

Chúng tôi đã không đối mặt với nhau.

Tôi nghĩ như vậy sẽ thoải mái hơn cho Charlotte và tôi.

Tôi không biết phải nói gì với Charlotte.

"Dạo này tôi cư xử rất lạ phải không?"

“...Tôi không thể nói không với điều đó. Phải, cậu thật kỳ lạ.”

“Sau khi nghe một chuyện đáng xấu hổ như thế... tôi không thể kìm được.”

“Tôi cũng từng như vậy...”

—Lời nói của Dettomolian...

Anh ấy nói với chúng tôi rằng chúng tôi sẽ kết hôn trong tương lai.

Đó có thể là lý do tại sao Charlotte lại hành động như vậy.

“Thật lố bịch, đúng không?”

Charlotte và tôi kết hôn... Cô ấy nói điều đó thật lố bịch; Tôi đã đồng ý với điều đó.

"Uh, đúng vậy."

“Cậu không cảm thấy tồi tệ khi tôi nói điều gì đó như thế sao?”

"...Huh?"

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười hơi tinh nghịch trên môi. Tôi hơi ngạc nhiên vì điều đó.

“Chà, cậu biết đấy. Tôi không nghĩ về cậu theo cách đó, nhưng vì cậu phủ nhận nó quá kịch liệt, tôi cảm thấy khó chịu mà không rõ lý do. 'Tôi thực sự là một người kém hấp dẫn?' là những gì tôi đã nghĩ.”

“K-không. KHÔNG! Không phải vậy đâu! Cậu biết ý tôi là gì khi tôi nói điều đó!”

Không phải vì tôi ghét ý tưởng kết hôn với cô ấy mà tôi nói rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, tôi chỉ nói điều đó từ quan điểm thực tế. Nó không bao giờ có thể xảy ra! Charlotte biết điều đó!

Không phải là tôi không vui khi biết rằng mình có thể kết hôn với một Công chúa Đế quốc, nhưng tôi đã quá hoảng sợ và phủ nhận điều đó, nói rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Phải, điều đó có thể đã gây khó chịu.

"...Đó không phải là ý định của tôi. Tôi xin lỗi nếu điều đó làm cậu cảm thấy tồi tệ."

"Tôi biết. Tôi biết. Tôi hiểu cậu nói gì mà. Chỉ là... Đó là điều không có hy vọng xảy ra. Tôi nghĩ... sẽ còn tệ hơn nếu cậu thực sự hạnh phúc khi nghe nó. Đó là những gì tôi nghĩ."

Charlotte đang mỉm cười với tôi.

Tốt...

Nếu tôi thực sự nói điều gì đó như, "Tôi thích điều đó. Kết hôn với một Công chúa Đế quốc trong tương lai. Cuộc sống chắc chắn là tốt" điều đó sẽ thực sự kỳ lạ.

Không phải là cô ấy cảm thấy khó xử, Charlotte chỉ tránh mặt tôi vì sự chân thành của chính cô ấy. Có vẻ như cô ấy thực sự tin vào lời tiên tri, vì vậy cô ấy đã sợ hãi hay gì đó.

“Chà, cậu ấy đã nói rằng có khả năng cậu ấy đã sai, nhưng cuối cùng tôi vẫn suy nghĩ về điều đó một cách nghiêm túc, kiểu như, “Điều quái gì sẽ xảy ra để cậu kết hôn với tôi?” một cái gì đó như thế.”

“...Nghiêm túc?”

“Cái gì? Tôi không thể làm điều đó sao?”

“K-không, không phải thế... Điều đó không có gì sai cả, nhưng... Có hơi lạ khi nói về điều đó trước mặt tôi phải không?”

Tôi thực sự đã làm điều đó là tốt. Điều gì sẽ xảy ra để tôi kết hôn với Charlotte?

*Skip

“Không sao đâu, không phải là tôi thích cậu hay quan tâm đến cậu theo cách đó. Tôi chỉ đang nghĩ, nếu đó là kết quả cuối cùng, liệu có một kịch bản hợp lý nào dẫn đến nó không. Tôi chỉ là tò mò thôi.”

Charlotte nói với vẻ mặt nghiêm khắc như thể bảo tôi đừng hiểu lầm. Charlotte chỉ đơn giản là cân nhắc liệu có lời giải thích hợp lý nào cho kết quả đó hay không.

Charlotte đang nhìn đàn cá bơi trong ao.

“Reinhardt, cậu thấy đấy...”

“...Hửm?”

“Em nghĩ... em kết hôn với anh... không phải là không thể.”

“...Hả?”

Câu trả lời mà Charlotte đưa ra vượt xa mọi điều tôi có thể tưởng tượng. Cô ấy mỉm cười với tôi, người hoàn toàn chết lặng.

Tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì, nhưng nụ cười đó không lọt vào mắt Charlotte.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading